



ΡΟΥΚΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'στον πούχει γρόσα.

'Ιουνίου μηνός δεκαπέντε,
κι' όλο σκόνης βουνά με πονέντε.

Δέκατον κι' όγδοον μετρούντες χρόνον
'στην γήν εδρεύομεν τών Παρθενώνων.

'Επιτακόσα κι' έξήντα κι' έννιά,
'στου Φαλήρου τραβό τή γωνιά.

Κι' ό Φαδούλης έκ μέροσ τών 'Ελλάνων
άνεπαύτως πάει 'στό Λονδίνον.

Λονδίνον.—Φίλε Περικλή, μετά μεγάλην σκέψιν
εις τό Λονδίνον έσπευσα να 'δω κι' εγώ τήν Στέφιν.
Τί θέαμ' άπερίγραπτον, τί κόσμος είναι τούτος!...
τί Δόρδοι, τί Πατριόκι, τί Πρίγκηπες, τί πλούτος!
'Ιππότου τούς περικοσμεί μακρύς Σουρλιμανδύας,
άσπρο και μαύροι βασιλείς, φυλαί παντοίαι τόσαι,
Μαχαρραζάδες πάγγρσοι μέσ' από τās 'Ινδίας,
και δός του τσαλαπάτημα, πατείς με και πατά σε,
κι' άπ' τό πρωί σκάνονται και τρέχουν ώς 'στό βράδυ
της Δόντρας άστυφύλακες με τόν Στυμφαλιάδη.

'Ενώ γύριξα κι' εγώ
συναντώμαι, πατριώτη,
με τών Μπούρς τόν στρατηγό,
με τόν Δέβετ δηλονότι.

'Γνωριστήκαμε καλά
και μιλήσαμε πολλά
για τούς Μπούρς, τούς 'Αφρικάνδερς,
και για τούς Σταυραετάνδερς.

Κι' εγώ τούπα με τό στόμα της μεγάλης αληθείας:
φίλε Δέβετ, μη κομπάζης, μη ποσός μεγαλαυχής,
κι' ένας πόλεμος με μάχας και λαμπράς άνδραγαθίας
είναι πόλεμος γελοίος παναρχαίος έποχής.

'Περπατούσαμε κι' οι δύο μας μέσα 'στον συνασπισμό,
κι' άκουσα, βρε κουρελή,
μ' άπορία μου πολλή
πώς κανείς από τούς Μπόρς δεν ζητεί προβιδιασμό.

'Αθήναι.—Φίλε Φασουλή, φρίκη παντού και τρόμος,
άπό Βουλγάρους Πράκτορας γεμίζει κάθε δρόμος!
Της Σόφρας τούς άπέστειλε τό μέγα Κομητάτο,
κι' άντάρα γίνεται πολλή, κι' ό κόσμος άνω κάτω.

'Ητον εδω κι' ό Τσακαλλάς,
δεν ζέρουν τί να κάνουν,

κι' όποιον κι' άν εύρουν, Φασουλώφ,
για Βούλγαρο τόν πιάνουν.

Λοιπόν επέλασε πού λές τόν σπουδαστή τόν Ράλλη,
μαζί με τούτον 'πιάσανε τόν Ρούκα τόν μπακάλη,
τόν Ζούνοφ τών παπλωματά,
τόν Κωνσταντόφ τόν γαλατά,
κι' άλλους πολλούς όμοίους
φονιάδες και δημίους.

'Πιάσαν και δύο μαχαρράδες
του Σαράφωφ μαχαρράδες,
'πιάσαν και τόν Μαστροζήστο, τούνα κτίστης 'στό Μκ-
πιάσαν και πολλούς με 'μοσσι, [ρούσι,
πιάσαν κι' ένα μακροζώο,
δρό κουτσούς κι' ένα μουγγό,
πιάσανε και τρικανδρόους
κι' άλλους τέτοιους διαφόρους.

'Ένας κι' ένας, Φασουλή μου... πιάσαν κι' έναν παπουτσή,
κι' ανατρίχισσε με τούτους τών 'Ελλάνων τό πετόσι.
'Ήθαν μέσ' 'στό σπήτι μάς
για να 'μπούν 'στη μύτη μας,
κι' όλοένα σχέδια
κι' άβροος αναιδεια.

Σε μπακάλικα, ταβερνίκια, και κρηπόσα-καφφενετα
δός του τή Μακεδονία,
και κρυφ και φανερά
'μελετούσαν τρομερά,
κι' έκαναν συνωμοσίας έν κρυπτώ και παραβύθω,
με τόν Ρούκα, τόν Ουζούνοφ, και μάλτ'όν τόν Μαστροζήστο.

Και γκιουβεταάδες έτρωναν κι' έπιναν ρετινάτο,
κι' όλο τούς ήρχετο παρά από τό Κομητάτο,
και σαν μπεκορμεθούσανε, βρε Φασουλή τρελέ,
τροπαιοφόροι 'μπάινανε μέσ' 'στη Μακεδονία,
κι' έκεί πού τόν γαβάσιου 'Χέννίαν ναργάλε
μας έβγαξαν αυτόνομη κι' όλη τήν 'Αδκνία.

Τί Πράκτορας αληθινά!... τί κάλτσαις του διαβόλου!...
κι' έμετε χαμπάρι, Φασουλή, δεν 'πρωαε καθόλου.

Σάσιτος τὸ τσερβέλο μας, λαὸς συνεκινήθη
μ' αὐτοὺς τοὺς Ρωσοφάτους,
καὶ τώρα τὸν Πανόπουλο ἠληθμονόησαν τὰ πλήθη
καὶ λέν γὰρ τοὺς Βουλγάρους.

Κί' ἔταν ὁ Ρούκας ὁ Ναούμ, ὁ τρομερὸς μπακάλης,
ἔμπρὸς σ'τὸ σαρδελιοβάρελο μετὰ φωνῆς μεγάλης
μὰ καὶ δύο ῥωϊνάξες κί' ἡ μυρωδάτη τρεῖς,
βεβιαίως ἐπροδίδετο μετ' ἄλλοι τῆς Πατρῆς.

Αἶμα δ'ικὸ μας ἤθελαν οἱ Τσουσθηδες ἀπλήστως,
γὰρ τῆς συναμοσιῆς των εἶχαν καὶ τὸ Μαρούσι,
κί' ὅπότεν ἐκτίζε γκαμπὴ κί' ὀκτίστη Μαστροφρηστός,
ὅπὸ τὴν πτέρων τὴν σκληρῶν κί' αὐτοῦ τοῦ Παλτρο-Τσουση
βεβιαίως κατεσπάρκαζε κί' ἐβόα κί' ἠγωνία
Θράκη, Κωνσταντινούπολις, Σκόδρα, Μκεδονία.

Ἐλα καὶ σὺ γὰρ Τσουσθηδες νὰ κόψης καὶ νὰ ράψης,
ἐμεῖς ἐδῶ τοὺς βρίζομε καὶ παίζομε μπιλιάρδο...
παρκακλῶ σε, Φασουλῆ, τὴν Στέφην νὰ μοῦ γράψης,
κί' ἐκ μέρους μου πολλὰς εὐχὰς νὰ πῆς σ'τὸν Ἐδουάρδο.

Λόντρα. — Τὼν Πρακτιφῶν, φίλε,
μερικὰς εἰκόνας στείλε.

Κόψε τῆς καὶ μὰζεψέ τῆς ἀπὸ τῆς ἐσημεριδες...
ποῦ τοὺς ἠέραμε καὶ τούτους τοὺς μεγάλους μουστερηδες!

Φρίττω μετ' ἡ Βουλγαρικῆ,
ποῦχει τόση γαϊδουμάξ,
καὶ με τοῦτα καὶ μ' ἐκείνα
μὰς ζητεῖ καὶ τὴν Ἀθήνα,
καὶ θαρρεῖ πὼς θὰ μὰς γάψῃ σὰν τρενὸ ραχάτ-λουκοῦμ
μετ' ἡ κημπόσους γαλαταδες,
μαρκαχῶς, παπλωματάδες,
καὶ μ' αὐτὸν τὸν Μαστροφρηστό καὶ τὸν Ρούκα τὸν Ναούμ.

Θῶχαν μάθει κί' ὁ Σκρόφωρ κί' ὁ Τσακάλωφ κί' οἱ λοιποὶ
τοῦ δ'ικου μας Κομητάτου τὴ μεγάλη προκοπὴ,
θῶχαν μάθει πὼς κατόπιν τοῦ πολέμου τοῦ μεγάλου
τὸ σπουδαῖο Κομητάτο τοῦ πατρός μας Καρναβάλου
μὲν ἔλθον Καρναβάλια δρεῖ γὰρ τὴ Μακεδονία,
καὶ τοὺς ἐπικαθε μανία.

Θῶχαν μάθει δίχως ἄλλο πὼς πολὺ τυρβάζουν τότε
γὰρ τοὺς φίλους Μακεδόνες πολεμάρχει πατριώται,
καὶ γὰρ σύμβολα μεγάλα σὲ κημπόσους Καρναβάλους
βράχων ρουχῶν Μακεδόνων καὶ χιονάτη ρουσανάνα,
κί' ἔγραψαν σ'τὸν Μαστροφρηστό καὶ σ'τὸν Ρούκα κί' σ'τοὺς
[ἄλλους
μέτρα σύντονα νὰ λάβων, καὶ δὲν εἶναι παιζε γέλα.

Κί' ἐκ μέρους μου τοὺς Πράκτορας νὰ πῆς νὰ τοὺς γνωρίσης
καὶ νὰ τοὺς σκυλοβρίσης.
Τσουσθηδες, ἀρκουδιάρηδες, γελοῖοι, κουνενίδες,
καὶ παλγοκαφρενίδες.

Φτοῦ! νὰ γαθῆτε, φοβερά τὸ Κομητάτο μέλη...
Μκεδονία θέλετε;... πάρτε τὴν ..τί μὰς μέλει;
Μὴ μὰς ἀκούσατε ποτὲ λόγο γι' αὐτὴν νὰ κάνομε;
μῆπως μὰς ἴδατε ποτὲ καιρὸ γι' αὐτὴν νὰ γάνομε;

Μέσα ἴσῃς νέας δράσεως τῆς φλογερῆς ἀντάρκης
μῆπως ἔσοδεῦμα γι' αὐτὴν δὴ καλτικαῖς πεντάρκαις;
γιατὶ λοιπὸν ἐράγατε τὰ λυσσακὰ σας πάλι
κί' ἐστειλάτε τὸν γαλατῆ, τὸν κίστη, τὸν μπακάλη,
μετ' ἡς συναμοσιῆς των νὰ στρίβουν τὸ μολὸ μας
κί' ἀρήσαμε τὸν Πράττικα καὶ τὸν Πανόπουλό μας;

Φτοῦ σας λοιπὸν, ζωντόβολα κί' ἀπόγονοι τοῦ Κρούμου
σὰς φτῶν, σὰς περιφρονῶ, καὶ πάω πρὸς νεροῦ μου.

Ἀθῆναι. — Ἐμπρὸς σ'τὸν Σώλοσουρ μετ' ἡ δάκρυα νὰ σκύψης
κί' ἐθῶμωσαν οἱ Βουλγάρου μετ' ἡς ἐδῶ συλλήψεις,
κί' ἀμέσως ἀπεράσισαν τὰ δόντια των νὰ τρίξουν,
μαζὺ εἶχαν νύκτα σ'τὰ βουνὰ κί' ὁ Κρούμος ξεσπαθῶνει,
πόλεμον ἐκνέντιον μετ' ἡ βαρρὸ πὼς δὲ κηρῶσων,
μὰ κηρτροῦν τῆς ἐαλογαῖς γὰρ νάβῃ τὸ Κορδόνι.
Ἐβγα λοιπὸν, Κορδόναρ, σείσε ξεκὰ τὸν Αἶμον,
καὶ τοῦ λοιποῦ νὰ μὰς ζητῆς εὐθύνες δὴ πολέμων.

Λονδῖνον. — Μέγα γεγονός θὰ μάθης σὺ κί' οἱ φίλοι...
ἐνῶ πὼς λὲς ἐπῆγιναν κατὰ τὸ Πικαδῖλλο
μαζὶ μετ' ἡ τόσους εὐγενεῖς καὶ μετ' ἡ πολλὰ σκεδουρά
βλέπω ἔμπροστά μου μὰς τρενὴ ψηλοκαπελαδουρά.
Ἐῖχε μόνολο σ'τὸ μάτι τῆς κί' ἐκείν τὸν Μυλλόρδο,
κί' ἐμῆρικαν τὰ γυθῶτα τῆς σὰν νάχε φάει σκόρδο.

Μὲ βλέπει καὶ μετ' ἡ σταματῆ,
καὶ δὲν με ξέρεις; μ' ἐρωτῆ.

Τὸν κῦτταξ... ποῖος ἀνθρώπος μπορεῖ νὰ τὸ πιστέψῃ
πὼς ἦταν ὁ Πικανόπουλος;.. ἤλιθε κί' αὐτὸς σ'τὴ Στέφνι,
γὰρ ν' ἀσφαλίσῃ, Περικλῆ, τὰ λύτρα τὰ χρυσῶ
σ'τῆς Τράπεζαις τῆς Ἀγγλικαῖς, ποῦ τάχουν περισσά.

Ἐδῶ καὶ σὺ;... πὼς τὰ περνῆς, τῆς Λόντρας φιγουρίνι;
κί' αὐτὸς ὀρῆκί μ' ἀπάντῆ, καὶ μὰς σερρακὸ μὸν δίνει.

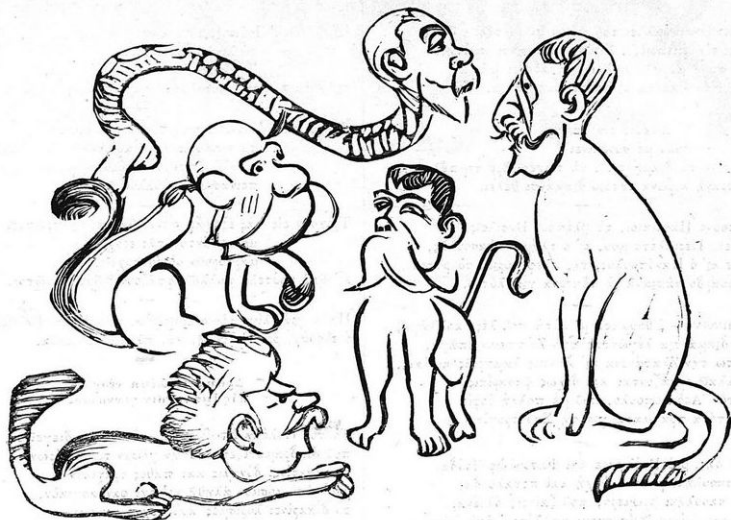
Βοῆχαν, μὸς λέει, τὴ Σπηλιῶ,
τῆς συμμορίας τῆς φοιλιῶ;
καὶ δὲς του καὶ γέλοους
καὶ μόνος του μιλῶσες.

Τὸν ψάχουν τὰποσπάματα σ'τῆ Ζαχλωροῦ καὶ πέρα
κί' αὐτὸς σειστός καὶ λυγιστός ἤλιθε σ'τὴν Ἑγγλιτέρα.
Ἐσεῖς αὐτοῦ προσμένετε τὸ πτώμα του, κί' αὐτὸς
μέσα σ'τὴν Λόντρα τὸ γλεντῆ Μυλλόρδος ζητεῖτο.

Ἐγὼ νομίζω, Περικλῆ καὶ κἀρα ψωραλέα,
τώρα ποῦ στέφουν κί' οἱ Τζῶν-Μπὸυλ τὸν νέον Βασιλέα,
πὼς ἔπρεπε νὰ στέψωμεν κί' ἐμεῖς οἱ βλάκες πλὴν
τὸν Βασιλέα τὸν βουνῶν, τὸν βράχων, τὸν σπηλιῶν.

Μ' ἐπῆγε καὶ σ'τὸ Χάιδ-Πάερ νὰ μετ' ἡ διασκεδάσῃ
καὶ μοῦ κρηφουψῆρισε πὼς μελετῆ νὰ πιάσῃ
καὶ κἀποιο πηραλίδικο τῆς Λόντρας Ἑγγλεζόπουλο
καθὼς τὸν Σταυροῦλόπουλο.

Κί' ἂν καὶ σ'τὴν ἐπιχειρήσῃν αὐτὴν εὐνοηθῆ,
σὰν γνήσιος φιλόπατρις, χωρὶς καιρὸ νὰ γάνη,
μὲς σ'τὴν Ἀθῆνα σκέπτεται ν' ἀποκατασταθῇ
καὶ μὰς σπουδία Τράπεζα Πιστωτικὴ νὰ κἀνη.



Θέατρον ἀγρίων
τῶν Ἰνδῶν θηρίων.

Ἀθῆναι. — Τί συγκίνησις καὶ τί χαρὰ τρελλῶν,
ποῦ βρῆκες τὸν Πανόπουλο 'στὴ Λόντρα, Φασουλῆ.
Τῶπα καὶ 'στ' ἀποσπάσματα νὰ πάθουν τῆς πηλάλαις
μέσκα 'στοῦ τρέχοντος μῆνός τῆς ζέσαις τῆς μεγάλαις.

Ἐδῶ περνοῦμε μὲ χαρὰ, τὰ πάντα 'στὴν ἐντέλεια,
κι' ὁ Βασιλεὺς ἐκάλεσε τὸν Κόντη 'στὴ Δεκέλεια,
κι' ὅταν ὁ Κόντης 'γύρισε μέσ' ἀπὸ τὴ Παλάτι,
ἐπῆγαν καὶ Ζαημικοὶ 'στὸ σπῆτι τοῦ Κορραῖτη.

Καὶ τὸν 'ρωτοῦσαν, Φασουλῆ, μὲ θάρρος καὶ μ' ἀφέλεια
γιατὶ καὶ πῶς τὸν 'κάλεσαν νὰ φάῃ 'στὴ Δεκέλεια.
Κι' ἔκαναν ὄλοι σχόλια, συλλογισμοὺς ποικίλους,
κι' ὁ Θεοτόκης κατ' ἀρχὰς δὲν ἐβγάζε μιλιὰ,
πλὴν τέλος ἀνεκοίνοσε 'στοὺς ἐρωτῶντας φίλους
πῶς 'στὸ τραπέζι 'φέρανε καὶ ψάρι σκορδαλιά,
κι' ὁ Κόντης ἐπαράφαγε καὶ τέτοιο βῆρος ἔχει,
ποῦ δὲν 'μπορεῖ νὰ τοὺς εἰπῇ λεπτομερῶς τί τρέχει.

Λονδῖνον. — Ὅλον ἡ ψυχὴ 'στὴν Στέψιν τώρα στρέφεται,
ὁ τῆς Ἀγγλίας Βασιλεὺς τροπακοφόρος στέφεται,
καὶ γύρω του βομβοῦν φυλαὶ καὶ κάτι μαῦρα τέρατα,
κι' ὑπῆκοὶ του Βασιλεῖς ἀπὸ τὰ τετραπέρατα.

Χαίρε φαναζοῦν ἀπ' ἐδῶ, τρὶς χαίρε κι' ἀπ' ἐκεῖ,
κορώνα φιλελεύθερη καὶ Συναγματικῆ,

γιατὶ 'ψηλότερ' ἀπὸ σὲ δεσπόζει 'στὸν αἶωνα
κάποιος ὅπου δὲν φρίνεται καὶ δὲν φορεῖ κορώνα,
ὁ Νόμος, ὅταν κυβερνᾷ μὲ δικηρὸ καὶ μ' ἀλήθεια
καὶ δίνει σ' ὄλους δυνάμη καὶ σκέπη καὶ βοήθεια.

Ὁ Νόμος ὁ παμβασιλεὺς, ὅπου 'μπροστὰ τοῦ σκύβει
παλάτι καὶ καλύβι,
γιατὶ κυττάζουν πῶς ποτὲ κανεὶς δὲν τὸν θαμβῶνει
καὶ τοὺς μεγάλους καὶ μικροὺς πῶς ἴσα τοὺς ἰσχύονει.

Ἦμῶ κι' ἐγὼ τὸν Ἄνακτα, ποῦ τὸν γεραῖρ' ἡ Φῆμη,
καὶ πάρεδροί του στέκουν
κάθε πρωτεύουσ' ἀρετῆ καὶ τέχνη κι' ἐπιστήμη,
καὶ στέμματα τοῦ πλέκουν.

Ἦμῶ κι' ἐγὼ τὸν Ἄνακτα, πολλῶν λαμπρῶν λαμπρότερον,
καὶ τούτου περισσότερο
τῶν Κοινοτήτων τὴν Βουλῆν, ἐστὶν ἐλευθέρων
θεσμῶν καὶ φωτοβόλων,
ὅπου τὴν ἐκραταίωσαν στρατοὶ τῶν Ὀλιβερώων
καὶ κάραι τῶν Καρῶλων.

Καὶ τώρα πλεὺν ἡ Βουλὴ
νικήτρια φεγγοβλεῖ
κι' ἐντὸς κι' ἐκτὸς τῶν θαλασσῶν τοῦ νεοῦ Βασιλείου
μετὰ τοὺς χρόνους τοῦς πικροὺς

και τους αγώνες τους μακρούς,
τους μεταξύ του Στέμματος και του Κοινοβουλίου.

Τέτοια καθένος ψάλλει του νόμου θιασώτης...
τί Στέφης είν' εκείνη!... λάμπει δεικνάντι πρώτης.
Σάν εν' κύβω μεγάλο πολλών στρεβώνει μάτια,
τό βόρος του δικαίου κι' επέκεινα καράτια.

Τί Στέφης είν' εκείνη!...
πολύ μέ συνεκίνηει
πρό πάντων τό δεικνάντι... νά τώχεις, βρέ τεμπέλη!...
τέτοια τρανή κορώνα τέτοιο δεικνάντι θέλει.

Τό βλέπουσε Πατριόκι, τό βλέπουσε Βασιλείς,
τό βλέπει, Περικλέτο μου, κι' ο' πλῆμων Φασουλῆς,
κι' έλεγε κι' ο' Πανόπουλος, τῆς κλεφτουριῆς τό φύτρο :
τόν Έδουάρδο νά πικνα νά τῶπερνα γιά λύτρο.

Έξ' Αθηνῶν. — Εθαύμασα μ' αὐτά ποῦ λές, κολλήγα,
και γιά δεικνάντια λέγοντας 'στό Ζάππειον έπηγα,
και βλέπω τήν Ζλατάνεκα κι' άλλαις λαμπραις κυρίαίς,
ποῦ σιγαλαίς εργάζονται και δίχως φασαρίαίς,
μέ και τόν 'Αρβανόπουλο, ποῦ μέ πολλή σοφία
σοῦ λείει τόσα πράγματα γιά τί Σηροτροφία.

Έλα νά ὄρῃς, βρέ Βούλγαρε και Φασουλῶρ 'Ιούδα,
πῶς τό σκουληκι γίνεται ψυχή και πεταλούδα,
νά ὄρῃς, σκουληκι βρωμερό, ποῦ ζάινεις ελοένα,
πῶς και σκουληκι βρισκονται καλλίτερ' από 'σένα,
ποῦ τρών τά φύλλα τῆς μουριῆς και κάνουν τά μεταξίνα,
νά τά φοροῦμε 'στους χορούς, 'στους δρόμους, και 'σ' ἀμάξια.

Εὐάν εἶοι τῶν κυριῶν... ψυχή μου, τείνει τοῦτο;...
έλα νά ὄρῃς, ζωντόβολο, τῶν κουκουλιῶν τόν πλοῦτο,
και νά φωνάζῃς βάζοντας τους σπόρους σέ σακκούλα
πῶς μόνο μέ τῆς ἀπαυταίς δέν γίνονται κουκούλια.

Λονδίνον. — Τώρα 'στό Σπητιγῆδ, κροτούνταν τηλεβόλων,
γίνετ' επιθεώρησις επίσημος τῶν Στόλων.
Κι' ἐγὼ πηγαίνω 'στό Σπητιγῆδ μέ τους Μυλλόρδους ἴσα
κι' ἐν παρατάξει κῦταταξή τον Κίγλα και τήν Κίσαα,
τόν Πανειό, τόν Άλφειό, καθῶς και τόν Εδρῶτα,
και άλλα πλοία τῆς γραμμῆς, τά δεύτερα και πρώτα,
κι' ἔγινε μέ παρέλασις τοῦ Στόλου τοῦ κλεινοῦ,
τοῦ καύσαντος τήν Πρέβεζα και τό Καρχαμποροῦ.

Τήν Θαυμαστήν παρέλασιον λαός χειροκρότησε,
κι' ο' Βασιλεὺς τῶν Βρετανῶν περιεργος ἐρώτησε
τόν πρώτο Λόρδο Νάυαρχο γι' αὐτάς τὰς καταχρήσεις,
ποῦ γίνηκαν 'στόν Άλφειό, και κάνουν ἀνακρίσεις.

Γῆ κι' οὐρανὸς ἐθόλωσε μέ τοῦ κηπινοῦ τὰ νέφη,
ἀλλ' ἔμοι ὅσα συγραψα, βρέ Περικλῆ κενέφη,
γιά ψέμματα νά τὰ θαρρῆς... ἡ Στέφης ἀνεβλήθη,
ὁ Βασιλεὺς ἀφοστήσε,
κι' αὐτό πολὺ μέσ' ἴστυσε,
και θλίψις και κατήρεια κατέλαβε τὰ πλῆθη.

'Άλλην λοιπὸν ἐπιστολὴν δέν θέλω νά μοῦ στείλῃς,
κι' ἀμέσως σέ παρακαλῶ πρὸς ὅλους ν' ἀναγγειλῆς

πὸς δέν σκοπεῖω κι' ἄλλο
φύλλο Ρωμῆ οὐ ν' βγάλω.

'Ἦλθε πάλ' 'Ιούσιος... τί κειρὸς ὄρωσις!...
τῆ λινὰ καθεὶς φορεῖ,
'ἔγαινουν κλεστικαίς 'στό κλαδί,
κι' αἶμα κόκκινο ρουφεῖ Βούλγαρος κορίσι.

'Ἦλθε πάλ' 'Ιούσιος, ποῦ λυσάανε σκύλοι,
τὰ κουνούσιπα καλαϊδοῦν
κι' ἐλφρόπτεροι πηδοῦν
πεινασμένοι φύλλοι.

Τρέχουν εἰς τὰς ἐξοχὰς ποῖος θά κάτω πρώτος,
μέ κι' ἐντός τῆς ἐξοχῆς
μαρτυροῦν οἱ δυστυχεῖς,
κι' ἀπὸ κούτελα πολλῶν στάζων ἠρόμ' ἰδρωτός.

Πάω γιά 'λίγο τὸν 'Ρεϊομόδ, πάω 'στόν Φαληρέα...
ὄρεθουρ, βρέ Περικλῆ, και πλάσις ἀφουρίαί.

Δράμα Πολέμη νένου εἰς ἔμπνευσις γέναιον.

Τό τοῦ Πολέμη Στοίχημα, τό πνεῦμα διεγειρον,
ποῦ διαφραματίζεται 'στὴν γῶραν τῶν οὐεῖρων,
τό διακρίνει δυνάμεις και πάθος τραχιανόν
μέσ' ἀπὸ κόσμον ἀληθῆ κι' ὄχι φαντασιανόν,
τό διακρίνει λυρισμός και τέχνη σκηνηκή,
στίγους μελωδικοτομος κι' ἀπλότης κλασική.
Μέ σκηνηκὸν διάκομοτα κι' ἐνδυμασιαίς πρώτης
έκει 'στῆς Νεαπόλεως τό Θέατρον θά γίνη...
θά σπεύσῃ κόσμος ἄπειρος, τῆς Μούσης υἱοσότης,
κι' οὐτ' ἕνα καθήματα κενὸν βραδίαίς δέν θά μείνη.

Καὶ καμπόδιας ποικιλιαίς, μ' ἄλλωνος ἑλόγους ἀγγελιαίς.

'Στόν Άρειον τόν Πάγῶν ἐσαχῶς ὑποστάς
δοκίμους ἐξετάσεις και λινὰ ἀγαστάς,
έγινε δικηγόρος Σταυροπόλος ὁ Σπύρος,
διό κι' ἐγὼ τὸν νέον συγχάριω διακτόρος.

Εἰς τὸ Φωτιῶν τρέξετε τοῦ Τραπεζομεσιτή,
και μέσ' αὐταίς τῆς ὄρας
πάρτε λαχειοφοραίς,
και γιά τό κέρδος αἰγοῦροι γυρίσετε 'στό σπῆτι.
Μέγας αὐτός ὁ Φώτιος κι' ἡ τύχη του χρυσοῦ,
ἀπὸ τους δέκ' ἀγοραστάς κερδίουν οἱ μισοί.
Θά γίνη νέκ κληρωσις και πάλιν προσηγῶς,
κι' ὄς σπεύσῃ κάθε πλοῦσιος κι' ἀπένταρος πτωχῶς,
και φαντασθήτε τὴ γὰρ και τί ζῶη και κῶτα
τὰ νομῆρε σας, βρέ παιδιὰ, νά βροῖνε πρῶτα πρῶτα.

Τὸ Πι Σακελλαρίου τό Βιβλιοπωλεῖον
θά συγκεντρώσῃ ἓν πολύτιμον βιβλίον
και τῆρθε και τους λόγους ἐνός ἀνδρός ἐγκρίτου,
Σπυρίδωνος τοῦ Λάμπρου, ρήτορος μελετητοῦ,
κι' ἐντός ἐξακοσίων κι' ἐπέκεινα σελίδων
θά λάμπῃ πολυφράδμων ὁ Λάμπρος ὁ Σπυρίδων.